

Εφημερίδα «**Η Βραδυνή**».

Θεατρική Κριτική.

Μαρίκα Θωμαδάκη.

«**Θέατρο Βεάκη**».

Γιαν ντε Χάρτογκ: «**Νυφικό κρεβάτι**».

Απόδοση: Αλέξανδρος Ρήγας - Δημήτρης Αποστόλου.

Σκηνοθεσία: Αλέξανδρος Ρήγας.

Σκηνικά-Κοστούμια: Γιώργος Ασημακόπουλος.

Φωτισμοί: Λευτέρης Παυλόπουλος.

Μουσικός Επιμελητής: Σταμάτης Γιατράκος.

Ερμηνεύουν: Νίκος Σεργιανόπουλος - Ρένια Λουϊζίδου.

Στο «Θέατρο Βεάκη», το έργο του Γιαν ντε Χάρτογκ «Νυφικό κρεβάτι» δίνει την ευκαιρία στον θεατή να απολαύσει μία ταχύρυθμη, άκρως ψυχαγωγική παράσταση, την ίδια στιγμή που οδηγεί τη σκέψη και τη συγκίνηση σε περιοχές της καθημερινότητας ενός «κλασικού» ζευγαριού. Η τελευταία παράμετρος αποτελεί απότοκο της πρώτης, δεδομένου ότι η έξυπνη απόδοση από τους Αλέξανδρο Ρήγα και Δημήτρη Αποστόλου εστιάζεται σε μία καθόλου αντίληψη του θεάματος τόσο ως δομικού όσο και ως πληροφοριακού και εκφραστικού μεγέθους. Έτσι, το έργο του Ολλανδού συγγραφέα Γιαν ντε Χάρτογκ «περνάει» με άνεση στο ελληνικό κοινό, χωρίς να χάνει εντούτοις το «τοπικό χρώμα» που τοποθετεί τη δράση στην αρχή του εικοστού αιώνα (1900) με όλες τις «εθιμοτυπικές» συντεταγμένες, που χαρακτηρίζουν μια εποχή μαζί με τους ανθρώπους της. Εξάλλου, η επιτυχία της θεματικής, ακόμα και σήμερα, του «Νυφικού κρεβατιού» στηρίζεται στο γεγονός ότι, μέσα από την ανατομία ενός γάμου, ο συγγραφέας ανατέμνει τις σχέσεις των ανθρώπων και την «οικεία ηδονή» της συνυπάρξεως και της συνοδοιπορίας. Η σκηνοθεσία του Αλέξανδρου Ρήγα, νευρώδης και, κατά έναν οξύμωρο τρόπο ρεαλιστικά αφαιρετική, αποφεύγει έντεχνα την φλυαρία καθώς προβάλλει ολοκληρωμένες περιγραφές του σκηνικού και του εξωσκηνικού περιβάλλοντος των δύο πρωταγωνιστών. Ο κ. Ρήγας σκηνοθετεί με καινούριο θεατρικό αέρα ένα έργο που εμφανίζεται για τρίτη φορά στο αθηναϊκό κοινό μετά τις επιτυχίες των Λαμπέτη – Χορν (1957) και Βουγιουκλάκη – Φέρτη (1976). Η σκηνοθεσία του κ. Ρήγα δίνει έμφαση στο διασκεδαστικό στοιχείο του έργου και στο κατ'επίφασιν ανάλαφρο πνεύμα συλλήψεως των επί σκηνής δρώντων. Ωστόσο, οι δύο καθημερινοί στην

ουσία ήρωες κινούνται ως επιμεριστικά αναπτύγματα μίας κεντρικής ιδέας που εμφανίζεται ολόκληρη εγκατεστημένη στο νυφικό κρεβάτι που είναι, σε τελευταία ανάλυση, ο πυρήνας της ενγένει σημειολογίας του έργου. Το κρεβάτι ανάγεται αυτοδικαίως σε δρων πρόσωπο και σημείο αναφοράς όλων των κομβικών περιστατικών που περιγράφονται σε αλληλοδιαδοχικές καταστάσεις κατά την εξελικτική πορεία της ιστορίας των ηρώων. Βασικός συμπαραστάτης του σκηνοθέτη, ο Λευτέρης Παυλόπουλος φωτίζει κυριολεκτικά την αναπαράσταση του βίου και της πολιτείας της νυφικής κλίνης και των χρηστών της, ερμηνεύοντας εξάίσια και σοφά τον βιοψυχικό χώρο της μετά-φυσικής οντότητας του κρεβατιού-δρώντος. Επίσης ο σκηνογράφος Γιώργος Ασημακόπουλος δημιουργεί με τις λευκές αραχνούφαντες κουρτίνες τον ιδιαίτερο χώρο του κρεβατιού κατασκευάζοντας έτσι ένα άδυτο, μια έξω-κοινωνική ουτοπία, η οποία ζωντανεύει κοινωνικά και ηθικά όταν εμφανίζονται οι δύο συγκάτοικοι και συνομιλητές της κρεβατοκάμαρας. Ο Νίκος Σεργιανόπουλος, στο ρόλο του Μάικ, υποστηρίζει με ομοιογένεια του ήρωα του Χάρτογκ, αποφεύγοντας με επιδεξιότητα την επίπεδη απόδοση σε ορισμένα «επικίνδυνα» στιγμιότυπα της τριβής με τον έτερο, δηλαδή με την ηρωίδα. Ο κ. Σεργιανόπουλος αποδίδει με αισιοδοξία την έρπουσα ανοδική πρόοδο της απαισιοδοξίας του συζύγου, σεβόμενος μολοταύτα το ρυθμικό μέτρο της ερμηνείας που περνάει από το μονοδιάστατο της πρώτης αναγνώσεως στο πολυσημικό της διαπλοκής με την γνήσια συγκίνηση. Η Ρένια Λουϊζίδου, στις πρώτες σκηνές εμφανίζεται ιδιαιτέρως υπερβολική στις κινήσεις και κυρίως στη φωνητική εκφορά, κινδυνεύοντας να αποδώσει τη νεαρή νεόνυμφη Αγνή σαν «παλιά καραβάνα» του έγγαμου βίου. Ευτυχώς, αμέσως μετά και μέχρι το τέλος η κ. Λουϊζίδου υποδύεται την ηρωίδα στην εξέλιξή της με πιστότητα και ωριμότητα που πολλές φορές συγκινεί.

Επιτυχημένες οι μουσικές παρεμβάσεις του Σταμάτη Γιατράκου συμβάλλουν στη δημιουργία ενός θεαματικού κλίματος, εντός του οποίου δεσπόζει η ανθρώπινη παρουσία: Ελαφράδα και βαρύτητα στη συζυγική συμβίωση, αλλά και στην εκτός αδύτου κοινωνική πραγματικότητα, συνευρίσκονται οσμωτικά για να κατακλύσουν τον σκηνικό χώρο του «Νυφικού κρεβατιού».